

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה
ע"י ב"כ, עו"ד יעקב שטרנברג
המאשימה

נגד

הנאשם

[REDACTED]
ע"י ב"כ, עו"ד משה זכות

הכרעת דין

מבוא

נגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום, בעבירות שבוצעו כלפי בת זוגו לשעבר.

הנאשם ביקש לאחד את הדיונים בשני התיקים, והתביעה נעתרה לבקשה.

בהמשך, בפתח שמיעת ההוכחות הודיעו הצדדים כי גובש ביניהם הסדר דיוני בנוגע לאחד התיקים (ת.פ 44428-06-13), לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש בהסכמה, ובית המשפט ייקבע כי ביצע עבירה של הטרדה, לפי חוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982, מבלי להרשיעו בשלב זה. סוכם כי הטענות לעונש יישמעו לאחר שיכריע בית המשפט את הדין בנוגע לתיק השני. בהתאם להסכמת הצדדים, קבעתי כי הנאשם ביצע עבירה של הטרדה.

כעת, יש להכריע את דינו של הנאשם בנוגע לאישום נשוא ת.פ 60410-07-13, שבו מיוחסת לו עבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כמצוות המחוקק אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירה בתיק זה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

מסגרת הדיון

על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.1.13, בשעה 15.20 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם אל גן הילדים בו לומד בנם המשותף, על מנת לאספו. המתלוננת הגיעה אף היא כדי לאסוף את הבן. המתלוננת הבחינה כי הנאשם אסף את הבן אל מכוניתו וביקשה לברר השינוי בהסדרי הראייה ונעמדה אל מול מכוניתו של הנאשם במטרה לחסום את דרכו, שלא ייסע עם הבן עד אשר תברר את הדבר. לאחר שנעמדה אל מול המכונית ועל אף שנעמדה באופן האמור, הניע הנאשם את רכבו והחל בנסיעה קדימה, תוך שפגע בברכיה של המתלוננת וגרם לה בכך לשטפי דם בברכיה.

הנאשם כפר בעובדות וטען כי לא נסע ולא פגע כלל במתלוננת. לטענתו, המתלוננת ניסתה לסכל החלטה שיפוטית שניתנה מידי בית המשפט למשפחה. המתלוננת חסמה את רכבו בעת שהוא ישב בתוכו ביחד עם בנו.

מטעם התביעה העידה המתלוננת. כמו כן, הובאה עדותה של אורלי, חברתה הטובה, ששמעה ממנה אודות האירוע וראתה את החבלות.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, ובנוסף, הוצג סרטון נ/7 שצילם בעת האירוע, במכשיר הטלפון שלו.

ב"כ הנאשם הרחיב בחקירותיו אודות הליכי הגירושין שנוהלו בין הנאשם למתלוננת, ההליכים בבית המשפט למשפחה, וקביעות שונות שנקבעו שם אודות המתלוננת. כמו כן, טרח רבות בחקירת החוקרת המשטרתית ובהגשת מסמכים שונים, לשם הוכחת הטענה כי אבי המתלוננת ששירת כמתנדב במשטרת מודיעין, הוא שהביא להתפתחות החקירה נגד הנאשם, ממניעים זרים. אביע דעתי כבר עתה, כי לכל אלה משקל מוגבל ביותר בהתייחס לסוגיות שבמחלוקת, הן בשל העובדה שלא כל הטענות הוכחו והן מן הטעם שאין הדבר נחוץ לשם הכרעה.

לאחר ששמעתי מכלול הראיות, הגעתי לידי מסקנה שלא עלה בידי התביעה להוכיח את האישום, היות שעולים קשיים של ממש בגרסאות המתלוננת וחברתה.

כיוון שהעדים היחידים שנכחו באירוע הם הנאשם והמתלוננת, ישנה חשיבות רבה לדבריהם. לכן, אביא את הגרסאות בפירוט רב.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

עדות המתלוננת

המתלוננת פתחה את עדותה בסיפור רצוף, אודות הגעתה לכן של הבן ביום האירוע, ההפתעה הרבה שחשה כשראתה כי הנאשם מתכוון ליטול עמו את הבן בניגוד להסדרי הראיה שלפיהם היה זה תפקידה. לדבריה סברה שעליה למסור את הילד לידי בקניון, בשעה מאוחרת יותר. כך תיארה את שהתרחש:

חניתי, יצאתי מהאוטו ורציתי להבין מה קורה איך זה יכול להיות כי אני לוקחת אותו ובארבע מביאה אותו לקניון, אלה הסדרי הראיה. חניתי ויצאתי מהאוטו, שניהם ישבו באוטו ולא הבנתי מה קורה, טיראן יצא מהאוטו ונפנף לי ביד עם איזה דף. אמרתי לו אני לא יודעת מה קורה פה. הוא התחיל לקלל אותי משוגעת, מטומטמת, חולת נפש, ותעופי ואני לא מבינה מה קורה הוא נפנף לי ביד עם דף יש החלטה אחרת עכשיו תעופי, אני לא ידעתי על שום שינוי ועל שום הסדרים אחרים שהוחלטו. ניסיתי לצלצל לעורכת דין שלי היא מעדכנת אותי אם יש שינוי, אומרת לי איך אני אמורה להתנהל. נעמדתי לפני האוטו, ניסיתי להתקשר לדורית היא לא ענתה, ניסיתי להתקשר למשרד שלה. אף אחד לא ענה. הוא צועק תעופי, זוהי מהדרך ונכנס לאוטו ומניע ואמרתי לו אתם לא נוסעים איך זה יכול להיות. אני לא יודעת על שום דבר ואתם לא זזים מפה. שוב צלצלתי לדורית ואף אחד לא עונה. התקשרתי למשטרה כי מבחינתי אני לוקחת את צוף בארבע לקניון. הוא נסע והתקשרתי למשטרה וצעקתי שהם נוסעים ושאיני לא יודעת לאן ואני לא יודעת שום דבר. דורית לא ענתה לי וככה נשארתי עם זה שהם נסעו, זה שאני מבחינתי הם נסעו אין לי מושג מתי אני הולכת לראות את צוף, למה הוא לקח אותו, זה לא ארבע, זה לא הקניון. משם נסעתי למשטרה לדווח שהוא לקח את צוף לא בזמן, לא כשהוא אמור עד כמה שידעתי נכון לאותו רגע.

ש. את אומרת שעמדת וחסמת את הרכב?

ת. עמדתי ממול, חזית.

ש. אחרי דין ודברים ביניכם, תסבירי מה קרה.

ת. חסמתי את האוטו כי פחדתי שאני לא יודעת מה קורה, לא יודעת על שום שינוי בהסדרי ראיה וצוף יושב באוטו והם נוסעים, עורכת הדין לא עדכנה אותי. מאוד פחדתי שהוא לוקח אותו בשעה הזו. ניסיתי להתקשר לדורית העורכת דין שלי שייצגה אותי עוד אז וויקי, זה היה במהלך של דיונים והסדרי ראיה והכל התרחש אז. אז עמדתי מול האוטו וצלצלתי למשטרה רציתי להגיד שהוא נוסע ואני לא יודעת לאן, הוא נתן גז ופגע בי בברכיים ונסע תוך שאני בשיחה ואמרתי שהוא נוסע עם הבן שלי ואני לא יודעת לאן המוקדנית אמרה לי תרגעי אני לא מצליחה להבין מה את מדברת, הם נסעו, הוא צעק לי מטומטמת את לא תראי יותר את צוף ואני לא יודע מה אני אעשה לך ואני הייתי איתה בטלפון והם נסעו. היא שאלה איפה את נמצאת, איפה הגן, באיזה שעה הוא אמור לקחת אותו. תוך כדי שאני נסערת ואין לי מושג לאן הם נוסעים ומתי אני הולכת לראות את צוף. הוא אמר לי את לא תראי אותו יותר. היא אמרה לי להגיע לתחנה.

ש. הגעת למשטרה. הגשת תלונה?

ת. כן.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת. ... הוא פגע עם האוטו, הוא נכנס בי עם האוטו, הברכיים שלי היו חולות ולמחרת ובקיצור ככה הסתובבתי.

...

ש. איפה זה פגע בד?

ת. בברכיים בחזית של הרכב, הוא פשוט נתן גז ואני עמדתי ממול.

...

ש. איך הסתיימה הפגיעה באירוע הזה?

ת. (בוכה) שהרכב פגע בי הוא נתן גז, והרכב פגע בי בשתי הברכיים בעודי משוחחת עם מוקדנית בטלפון צעקתי בקול רם אתה דורס אותי זה לא הגיוני אתה לא נורמלי הוא התעצבן והוא פשוט נסע הם נסעו ואני נשארתי שם, לא מצאתי שם אף אחד בחוץ, חיפשתי אולי משהו מהגן, המנהלת, משהו, לא היה אף אחד בחוץ.

המתלוננת העידה כי ביום שלאחר האירוע, חלתה בדלקת ראות וקדחה מחום, לכן לא הלכה לעבודה. רק ביום שלאחר מכן, הגיעה לרופא. כשנשאלה האם הראתה לרופא את החבלות הנטענות, השיבה שלא הראתה, כי היתה עסוקה בדלקת הריאות ובצורך הדחוף שהיה לה להגיע למקום עבודתה, כמורה בבית ספר, שכן היה זה יום חלוקת התעודות.

בחקירה הנגדית נשאלה והשיבה כך:

ש. טיראן גם שלח לך הודעה לפני שהוא לקח את הילד...

ת. נכון ומה שהיה כתוב שם היה מאוד לא ברור.

ש. הוא שלח לך צילום של פסק הדין?

ת. צילום של משהו מאוד מטושטש ולא ברור.

ש. והודעה שהוא מוציא את צוף היום לאור החלטת בית משפט.

ת. ובידי אין שום החלטה, וגם שדיברתי עם דורית היא לא ידעה על זה.

ש. למה לא סיפרת בחקירה ראשית הוא שלח לך הודעה.

ת. לא נשאלתי.

ש. ולמה במשטרה לא.

ת. לא באתי להעלים פרטים. אני עונה על מה ששואלים אותי.

ש. זה פרטים מהותיים.

ת. עכשיו שאתה שואל אותי אני מספרת.

ש. למה את לא מספרת? זה משהו מהותי. הוא שולח לך הודעה...

ת. ההודעה לא היתה ברורה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ"י

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ"י

ש. מחקת את ההודעה.

ת. כי זה לא היה ברור.

...

ש. טיראן יוצא מהאוטו ואומר לך הנה ההחלטה תני לי לנסוע עם הילד, אני אבא שלו.

ת. הוא לא נתן לי את ההחלטה, הוא ניגש חזרה למקום של האוטו ונפנף לי עם הדפים יש החלטה חדשה ואני לוקח את צוף זוזי חולת נפש מטומטמת. לא הבנתי מה קורה וניסיתי להתקשר לדורית שתגיד לי אם יש בידיים שלה מסמך, לא ידעתי שום דבר. הוא נפנף בידיים שלו, הוא לא נתן לי, לא התקרב אלי, נכנס לאוטו, הניע את האוטו, ניסיתי להתקשר לדורית לויקי למשרד שלה (העדה בוכה כל הזמן) הם מתכוונים לנסוע ואני לא יודעת מה קורה. הוא נפנף לי עם זה ביד, נכנס לאוטו, הניע ונסע.

ש. ואת אומרת שהוא איים עלייך באותו שלב שלא תראי יותר את צוף?

ת. כן. הוא אמר לי שאני מטורפת, חולת נפש, לא תראי יותר את צוף.

ש. ואז בזמן שאת מדברת עם המשטרה לטענתך הוא דורס אותך? נוסע עם האוטו?

ת. כן. הוא פגע בי עם הרכב. הוא פגע בי בשתי הברכיים, לא נפלתי, הלכתי אחורה והחזקתי את הטלפון.

ש. בזמן הזה אמרת לחוקרת הוא דורס אותי?

ת. אמרתי לה שהוא פוגע בי עם הרכב.

ש. ז"א שבזמן שאת מדברת עם החוקרת הוא נוסע עלייך.

ת. כן. לא זוכרת אם אמרתי לה הוא פגע בי אבל אמרתי לה הוא נוסע עלי עם הרכב.

ש. זה היה און ליין בשיחה שלך עם המשטרה? את אומרת הוא נוסע עלייך זה אומר שזה און ליין ואת אומרת את זה בשיחה.

ת. כן...

ש. אז באותו שלב אני אומר לך שטיראן עומד מחוץ לאוטו ואומר לך תקחי את ההחלטה את מפריעה לי.

ת. לא. הוא לא אמר לי קחי את הנייר, הוא נפנף בידיים ואמר יש החלטה חדשה ועכשיו עופי משוגעת ותני לי לקחת את הילד ולנסוע. לא נתן לי את הדף, לא הסתכלתי ולא ראיתי אם יש החלטה חדשה.

המתלוננת טענה כי בעקבות האירוע נגרמו לה חבלות גדולות, מכות יבשות בשתי הברכיים, בקוטר של כ-10 ס"מ.

הודעות המתלוננת הוגשו בהסכמה.

בהודעה מיום האירוע 3/3, תיארה את האירוע באופן הדומה לתוכן עדותה. בין השאר, מסרה:

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

"העורכת דין לא ענתה לי, התקשרתי למשטרה, והוא צורח מטומטמת ואת לא תראי את הבן שלך בכלל ותיזהרי ממני את משוגעת... חיכיתי שהמשטרה תענה לי ואז הוא נכנס לאוטו ונתן גז עלי, על הברכיים שלי, אני עמדתי מול האוטו ואז אמרתי לו אתה דורס אותי, אתה נורמאלי והוא יצא שוב מהאוטו ואמר לי אני מזהיר אותך, תעופי מהאוטו משוגעת, ועוד כל מיני קללות, השוטרת... שאלה אותי מה הכתובת של הגן, אמרתי לה את הרחוב, אך לא ידעתי את המספר אז זזתי כדי לחפש את המספר של הגן ואז הוא פשוט טס מהמקום".

בהודעה מיום 7.2.13 4/נ, נחקרה המתלוננת באזהרה, בחשד להפרת הוראה חוקית, בכך שמנעה מן הנאשם לקבל את הבן. המתלוננת מסרה כי הנאשם שלח אליה את החלטת השופטת, בהודעה בטלפון, אך היא לא שמרה אותה, כיוון שהיתה מטושטשת. כשנשאלה מדוע לא הראתה את חבלותיה לחוקר, השיבה שהן צצו מאוחר יותר. בנוסף, אישרה שלא הראתה את החבלות גם כשהיתה אצל הרופא למחרת, כיוון שקדחה מחום. לעניין האירוע עצמו, אישרה כי בשעה שנעמדה בחזית הרכב, הוא לא היה מונע. בהמשך, אמרה: "אחרי שניסיתי להתקשר לדורית... והם לא ענו, וטיראן צעק מחוץ לרכבו, ואח"כ נכנס לרכב, ואז הוא נכנס לרכב והתקשרתי למשטרה שאני לא יודעת מה קורה ושהוא נוסע, התקשרתי למוקד 100 ואז בשלב הזה, שאני עדיין ממול רכבו ומדברת עם המשטרה מהנייד שלי, טיראן החל בנסיעה והוא פגע בי מחזית רכבו בברכיי... ואמרתי לשוטרת הוא נוסע עלי מה אני אעשה? הוא לא העיף אותי אחורה, הוא התחיל בנסיעה ואז הוא פגע בי בברכיים וישר עצר ואמר לי את לא נורמאלית..."

עדות אורלי

העדה מסרה כי היא חברתה הטובה של המתלוננת. לדבריה, המתלוננת התקשרה אליה ביום האירוע, כשהיא מבוהלת ומתנשפת, וסיפרה לה על שאירע, וכי נגרמו לה "כתמים שחורים מחבלות". לדעתה, השיחה התקיימה עוד בטרם הלכה המתלוננת למשטרה. כשעומתה עם טענת המתלוננת לפיה שוחחה עמה רק ביום שלמחרת האירוע, עמדה העדה על דעתה כי המתלוננת טועה, וכי השיחה התנהלה בו ביום, בין השעות 16.00 עד 17.00. כעבור יומיים, נפגשו השתיים במקום העבודה ואז הראתה לה חבלות כחולות בשתי הברכיים. העדה אישרה כי שוחחה עם המתלוננת על האירוע, אך לא זכרה במפורט את תוכן השיחות בשל חלוף הזמן. העדה אישרה כי מאז ועד היום היא חברה טובה מאד של המתלוננת, שאף הביאה אותה לבית המשפט והמתנהלה לה בחוץ על מנת להסיעה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

עדות הנאשם

הנאשם גולל בפניי את כל פרשת יחסיו עם המתלוננת מאז הכירו, ועד לסכסוך הגירושין. לדבריו, הנאשמת מנעה ממנו לראות את בנם, וניסתה בכל דרך להפלילו עד שהתחיל להצטייד במצלמות ובמלווה בעת המפגשים עמה במסגרת הסדרי הראיה. בשל ריבוי תלונותיה, ביקש בבית המשפט למשפחה כי יתאפשר לו ליטול את הילד מן הגן, ללא צורך במפגש עם המתלוננת, וכך יימנע החיכוך. בית המשפט נענה לבקשה ולכן הגיע לגן ביום האירוע. לפני הגעתו, צילם את החלטת בית המשפט בטלפון הנייד ושלח אל המתלוננת. לאחר שחגר את הבן במושב ברכב, רצה להיכנס למושב הנהג ואז לפתע הגיעה המתלוננת בחריקת בלמים. כיוון שלא היו עמו המצלמות שנהג להביא למפגשים עמה, החל לצלם בטלפון, בשעה שעמד ליד דלת הנהג. המתלוננת נעמדה מול הרכב, התחילה להשתולל וסירבה לאפשר לו לנסוע, התקשרה ואמרה "הוא דורס אותי פה עם האוטו תגיעו מהר".

בשלב זה הציג הנאשם לבית המשפט את הסרטון שצילם בעת האירוע, והוגש נ/7. כשנשאל מדוע לא הגיש את הסרטון למשטרה ומדוע לא עימת את המתלוננת עמו בעת עדותה, השיב שהוא כבר שבע מרורים מן ההליכים מול המתלוננת, נחקר במשטרה פעמים רבות, עצרו אותו, והוא ניהל הליכים מול מח"ש בשל המעורבות של אבי המתלוננת בעניין. בשל טענותיה הכוזבות, הרגיל עצמו להצטייד במצלמות בכל מפגש עמה. לנוכח כל אלה, חשש שגם הפעם, אם יציג את הסרטון בפני החוקרים, לא יהא בו כדי להביא להפסקת המסכת הזו, אלא אם יפעל אחרת. לכן, קיבל החלטה לא קלה, והמתין עם הסרטון כדי להציגו בפני בית המשפט על מנת שתינתן החלטה הגיונית, שלא כמו שנעשה בשעתו, בבית המשפט למשפחה. הנאשם נשאל אודות יחסיו עם המתלוננת קודם לאירוע ופרש את מסכת יחסיהם ואת הבעייתיות שהיתה אצל המתלוננת, שחוותה לטענתה התעללות מינית בעברה, מה שגרם למשבר שהביא לגירושיהם. כמו כן תיאר את הקושי בטיפול בבן שנולד פג.

בעניין הסרטון הטיחה התובעת בנאשם כי צולם באופן מגמתי, כך שנמנע מלצלם את שאירע שניות קודם לכן, בשלב שבו פגע במתלוננת. הנאשם הכחיש את הדבר, וטען שהחל את הצילום מיד כשהצליח, על פי הקצב שלו. הנאשם נשאל מדוע לא נתן למתלוננת את ההחלטה לעיונה, והשיב שביקש ממנה מספר פעמים שתביט על ההחלטה אך היא לא היתה מעוניינת, כיוון שמטרתה היתה רק להרחיקו מהילד.

הסרטון נ/7

המדובר בסרטון שצולם במכשיר הפלאפון של הנאשם, בעמדו ליד מושב הנהג ברכב, למול עיני המתלוננת. הצילום מתחיל כשהמתלוננת עומדת במרחק קצר מחזית רכב הנאשם ומדברת בטלפון, ונראית נסערת, צועקת וכעושה. היא מסבירה תוך נפנוף ידיים שהנאשם רוצה לקחת את בנם למרות

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

שלא ידוע לה על שינוי בהסדרי הראיה, עורכת הדין שלה לא מסרה לה על כך, אין לה שום החלטה אחרת. המתלוננת אומרת "הוא עכשיו ניסה לדרוס אותי", וממשיכה כי לא מעניין אותה כלום כל עוד אין בידה החלטה. הנאשם נשמע מפציר במתלוננת שוב ושוב שתקרא את ההחלטה שבידו ומנופף בנייר, ואומר לה שתפסיק את התנהגותה מול הילד, שלא מתאים לאשת חינוך להתנהג כך. המתלוננת מוסרת בטלפון את כתובת הגן והנאשם ממתיך בשקט, אך כשהעניין מתמשך הוא אומר "תתביישי לך" ואז המתלוננת שוב מביעה לשפופרת כעס רב על שהוא לא מודיע לה על לקיחת הילד, תוך שהיא פוסעת הלוך ושוב בחזית רכבו. המתלוננת חוזרת שוב על כך שאין בידה שום החלטה, והיא ממשיכה לדבר בקול רם, אל הנאשם, לאוזני המוקדנית שעל הקו. הנאשם אומר "לא מעניין אותי, זו החלטת בית המשפט ואת יכולה לקפוץ או לדלג... תמשיכי כך, תתביישי, תואר ראשון בחינוך... תעשי מה שבא לך את מעכבת אותי זה ביזיון בית משפט". המתלוננת מטיחה בנאשם שהוא זה שמעכב אותה, לא מעניין אותה כלום, עורכת הדין לא קיבלה את ההחלטה, והיא לא מתעניינת לראות את ההחלטה שבידו. בשלב מסוים היא מנסה לברר מה הכתובת המדויקת של הגן, לבקשת המוקדנית, ואז מתחילה לפסוע לכיוון אחורי הרכב, ומתרחקת משם. באותו שלב הנאשם נכנס לתוך הרכב ומניע אותו ונשמע אומר לבנו "צופי תגיד בי ביי". ברגע האחרון המצלמה מונחת ברכב ולכן לא ניתן לראות את המתרחש מחוץ לרכב.

ניתוח הראיות

אין מחלוקת על העובדה שיומיים קודם לאירוע ניתנה החלטת כב' השופטת גליק בבית המשפט למשפחה בתל אביב נ/11, ולפיה הותר לנאשם ליטול את בנו, ישירות מהמוסד החינוכי בו הוא לומד, בימים ב' ו-ד' בשבוע. לאור זאת, הגעת הנאשם לגן הילדים על מנת ליטול את בנו עמו, נעשתה כדין.

המתלוננת טענה שלא ידעה על ההחלטה, ולכן הופתעה כל כך, כשהגיעה לגן, כרגיל, וראתה שהנאשם מכניס את הילד לרכבו. מעדותה הראשית עלה באופן ברור כי לטענתה לא היה לה כל מושג על העניין. ואולם, בחקירה הנגדית אישרה המתלוננת כי אכן הנאשם שלח לה הודעה מוקדמת אודות ההחלטה שניתנה, ואודות כוונתו לפעול על פיה. לא זו אף זו, המתלוננת אישרה שהנאשם שלח לה העתק של ההחלטה עצמה, אלא שלטענתה, המדובר היה במסמך מטושטש, והיא מחקה את ההודעה. כבר במעשה זה, פעלה המתלוננת באופן המעלה חשד לכך שהתכוונה להקשות על הנאשם מלכתחילה, שהרי אילו חפצה בשיתוף פעולה סביר בנסיבות, יכולה היתה לפנות אליו ולבקש עותק ברור של ההחלטה מראש, או לכל הפחות, יכולה היתה להתנהל באופן זהיר, ולהתעניין בתוכן ההחלטה,

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

כשהגיעה לגן הילדים. תחת זאת, בחרה המתלוננת להתעלם, ולעורר עימות עם הנאשם. על גישתה ניתן ללמוד גם מתוך בחירתה להימנע מלספר אודות ההודעה המוקדמת שנשלחה אליה, בחקירה הראשית, אף כי אישרה את הדבר בעת תלונתה במשטרה.

ברור הוא כי התנהלותה של המתלוננת- בעייתית ככל שהיתה- איננה יכולה להצדיק מעשה חמור של תקיפה כלפיה, כפי שנטען בכתב האישום, אלא שיש לברר, האם הוכח שכך אירע.

לדעתי, התביעה לא הצליחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי אמנם הנאשם תקף את המתלוננת, ואלה נימוקיי:

א. המתלוננת פתחה את עדותה בסיפור רצוף של התרחשות האירוע, אך למרבה הפליאה, לא הזכירה כלל את דבר תקיפתה בידי הנאשם, אלא סיפרה על תדהמתה כשראתה שהנאשם לוקח את בנם, מבלי שנודע לה על השינוי בהסדרי הראיה. כמו כן האריכה בתיאור ניסיונותיה להשיג את עורכת הדין ללא הצלחה. לטענתה, בתוך כך הנאשם נסע (עמ' 15 ש' 3). רק בשלב שני, כשהתבקשה לתאר שוב את אשר קרה כשחסמה את הרכב, אמרה שהנאשם פגע בברכיה עם רכבו. העובדה שלא סיפרה על הפגיעה בה מיד בהזדמנות הראשונה בחקירה הראשית, מתמיהה ומעוררת לכל הפחות את הרושם שלא זה היה מוקד העניין מבחינתה.

ב. משנשאלה אודות כך במפורש, טענה המתלוננת בשלב הראשון, כי הפגיעה בברכיה התרחשה בעת שהמתינה למענה המשטרה, ואולם לאחר מכן, מסרה שהנאשם "נתן גז" ופגע לה בברכיים (עמ' 15 ש' 15) בעודה בשיחה עם המוקדנית, בשלב שבו המוקדנית שאלה אותה מה כתובת הגן. בנוסף, אמרה שבעודה משוחחת עם המוקדנית, צעקה בקול רם "אתה דורס אותי זה לא הגיוני אתה לא נורמאלי" ואז הנאשם התעצבן ונסע (עמ' 17 ש' 12; עמ' 27 ש' 16).

בהודעתה נ/3 מסרה כי הפגיעה בברכיה התרחשה בעודה ממתנה למענה המשטרה. ואולם, בהודעתה השנייה נ/4, מסרה כי הפגיעה התרחשה כשכבר היתה בשיחה עם המוקדנית.

בין כך ובין אם אחרת, גרסאות המתלוננת אינן מתיישבות עם תוכן הסרטון נ/7, שבו היא נראית משוחחת ארוכות עם המשטרה, כשהיא עומדת בחזית רכב הנאשם, שאינו מונע, ובשעה שהנאשם עומד מחוץ לו. בשום אופן לא נראית המתלוננת צועקת לעברו שהוא דורס אותה,

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ובשום שלב הוא גם לא פותח בנסיעה, אלא רק לאחר שהיא זזה מן המקום והתרחקה, לכיוון אחורי הרכב.

למותר לציין כי לא הובאה כל תמיכה לטענת המתלוננת, לפיה בעודה משוחחת עם המוקדנית, הנאשם פגע בה והיא צעקה בקול רם. אילו היתה זו אמת, ניתן היה לצפות כי המוקדנית תעיד על כך, אך עדות שכזו לא הובאה.

כאמור, המתלוננת טענה באחת מגרסאותיה כי הנאשם פתח בנסיעה ופגע בה, בשלב שבו ביקשה ממנה המוקדנית את כתובת הגן. ואולם, בניגוד לטענתה, בסרטון היא נראית משוחחת ארוכות עם המוקדנית בעניין הכתובת, וכל העת עומד הנאשם מחוץ לרכבו, שאינו מונע כלל. רק כשהתרחקה מאחורי הרכב, התיישב במושב הנהג והודיע לבנו שהם נוסעים משם.

התביעה טענה כי הצילום בסרטון הוא מגמתי, וכי הנאשם נמנע מלצלם את שאירע דקות לפני כן, שאז ביצע את העבירה. ואולם, טענה זו אינה מתיישבת עם תוכן הסרטון ועדות המתלוננת. ראשית, על פי תיאור השתלשלות העניין בעדותה, הרי רגע הפגיעה היה אמור להיות מצולם, כפי שמצולם השלב של מסירת הכתובת שבעיצומו התרחשה הפגיעה לטענתה. שנית ועיקר, אילו אמנם היה הנאשם פוגע בה עם רכבו שניות קודם לצילום, ניתן היה לצפות לראותה מבוהלת וזועקת נגדו על מה שעשה, ומזעיקה את המשטרה תוך דיווח למוקדנית על העובדה שממש כעת הנאשם פגע קשות בברכיה. דבר שכזה, לא בא זכרו בסרטון: המתלוננת נראית במלוא כוחה, כשהיא עסוקה בזמנית בשיחה דו-חזיתית, עם המוקדנית (בטלפון) ועם הנאשם (העומד מולה), וכל דבריה ממוקדים באותה החלטה שיפוטית שלדבריה לא הגיעה לידיה, ומבקשת שהמשטרה תגיע במהירות כיוון שהנאשם עומד לנסוע עם הילד. הדבר היחיד הנזכר בסרטון בעניין התקיפה הנטענת הוא אמירה אגבית של המתלוננת, בתוך להט הסבריה למוקדנית אודות הסדרי הראיה: "הוא ניסה לדרוס אותי", מה שמלמד שעד אותו רגע, לא פגע בה הנאשם בפועל. התרשמותי מן המתלוננת היא שאילו היה הנאשם פוגע בה, לא היתה מבלגה על עניין חמור שכזה, בייחוד כשלטענתה ספגה מכה חזקה עד כדי כך שנגרמו לה חבלות משמעותיות.

ויודגש, בסרטון נראית המתלוננת כשהיא מנהלת שיחה ערה ואסרטיבית ביותר עם המוקדנית, תוך שהיא נעה הלך ושוב בחזית רכב הנאשם. המתלוננת לא נראית פצועה או פגועה, או כמי שזה עתה נחבלה עד כדי כך שהברכיים שלה "היו חולות" כטענתה (עמ' 15 ש' 25), והיא נעה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

בחופשיות מוחלטת. המתלוננת לבושה במכנסי ג'ינס ארוכים, ולא נראה כל סימן פגיעה, או רבב עליהם.

ההתרשמות הברורה מן הסרטון היא שהמתלוננת היתה עסוקה הרבה יותר במניעת נסיעת הנאשם, מאשר בפגיעה כלשהי שנגרמה לה כביכול.

ג. המתלוננת העידה שוב ושוב, כי הנאשם קילל וגידף אותה בגסות רבה במהלך כל האירוע. היא ציטטה את הכינויים "משוגעת, מטומטמת, חולת נפש" (עמ' 14 ש' 27). בניגוד לעדותה, בסרטון נשמע הנאשם כשהוא דורש ממנה לזוז מן הרכב, ומזכיר לה שהיא אשת חינוך, וכן אומר לה "לדלג" אם היא רוצה, אך בשום אופן לא קילל ולא גידף אותה כטענתה. הנאשם שמר על קור רוח, לא צעק ולא נסער, בהשוואה למתלוננת. עוד ניתן לראות בבירור בסרטון, כי המתלוננת לא היתה מעוניינת בכלל להקשיב לנאשם, או להביט על ההחלטה שהחזיק בידו. למרות שהפציר בה שוב ושוב כי תקרא ואז תחדל ממעשיה, בחרה להתעלם ולהמשיך בשלה, תוך הטעיית המוקדנית, כאילו לא ידוע לה על קיומה של ההחלטה החדשה. ההתרשמות הברורה היא שהמתלוננת פועלת מתוך התעקשות, במטרה למנוע מהנאשם לנסוע עם הבן.

ד. למרות הטענה לפיה גרם הנאשם למתלוננת חבלות משמעותיות בברכיים, לא הוגשה כל תעודה רפואית בעניין, ולא תועדו חבלות על ידי המשטרה. פליאה יתרה מתעוררת לנוכח העובדה שהמתלוננת העידה שהיתה חולה לאחר האירוע וביקרה אצל הרופא ביום המחרת, בשל דלקת ריאות. בנסיבות אלה, ניתן היה לצפות שתציג את החבלות בפני הרופא ולו לשם תיעוד, אך כזאת לא עשתה.

המתלוננת הסבירה שלא הציגה החבלות לרופא, כיוון שהיתה ממוקדת בדלקת הריאות ומיהרה לעבודה בבית הספר, לרגל חלוקת התעודות. הסבר זה נשמע דחוק, בשים לב לתיאורים הדרמטיים שמסרה אודות סערת הרגשות שהיתה נתונה בה בשל האירוע, ובשים לב לכך שהראתה את החבלות בסמוך לאחר מכן לחברתה אורלי, מיד עם פגישתן בחצר בית הספר, מה שמותיר פליאה על בחירתה שלא להראותן לרופא, שעה קודם לכן.

בחקירתה הנגדית עמדה המתלוננת על טענתה כי מסרה לחוקרת, שבערב שלאחר האירוע, ניסתה להגיע לרופא בשני סניפי קופת החולים, אך לא היה רופא (עמ' 21). ואולם, בהודעותיה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

אין זכר לעניין שכזה. מן ההודעה המאוחרת עולה כי המתלוננת ניגשה לראשונה לרופא, ביום המחרת, בשל מחלתה, ולא בשל החבלות בברכיים.

כללו של דבר, למול הטענה לקיומן של חבלות משמעותיות בקוטר של כ-10 ס"מ, עולים קשיים בגרסת המתלוננת.

ה. המתלוננת טענה שוב ושוב כי היתה נסערת ומפוחדת כשראתה שהנאשם עומד לנסוע עם בנם, דאגה לילד כי לא הבינה מה קורה, והנאשם אמר לה שהיא לא תראה יותר את הילד. גם בעת עדותה, היתה נסערת בנקודה זו, ופרצה בבכי.

אינני מתעלמת מסערת נפשה של המתלוננת, אך יש להדגיש שעל פי הסרטון לא אמר הנאשם דברים שכאלה או דומים להם. מעבר לכך, לא ברור מה היה הטעם האמיתי שהיה יכול לגרום לה לבהלה ודאגה עמוקים כל כך, שעה שבכל מקרה, היתה אמורה למסור את הבן לידי הנאשם באותו יום בשעה 16.00, בקניון, גם במסגרת הסדרי הראיה הישנים, כך שהמדובר בהתנהלות שגרתית שהשינוי שחל בה, לא היה דרמטי ביותר. בנסיבות אלה, ועל פי התרשמותי מהתנהגותה המתועדת בסרטון, מתחזק הרושם שהמתלוננת פעלה נגד הנאשם באופן "פרינציפיוני".

ו. עדותה של אורלי, אף היא הותירה קשיים לא מעטים. אמנם, אורלי העידה באופן חד משמעי כי ראתה חבלות על ברכי המתלוננת יומיים לאחר האירוע. יחד עם זאת, אני רואה לנכון לנהוג זהירות בדבריה, ואפרט.

המתלוננת הסבירה את אי הצגת החבלות בפני חוקרת המשטרה, בכך שבאותה עת הן עדיין לא היו ניכרות, והן צצו רק מאוחר יותר, כדרך של מכות יבשות (עמ' 16 ש' 15). הסבר זה היה עשוי להישמע סביר, אלמלא עדותה של אורלי, לפיה המתלוננת התקשרה אליה ביום האירוע, בין השעות 16.00-17.00, עוד בטרם הגיעה לתחנת המשטרה, כשהיא נסערת ומתנשפת ((עמ' 39 ש' 6 ; עמ' 43 ש' 7) וסיפרה לה שיש לה כתמים שחורים מחבלות על הברכיים (עמ' 36 ש' 5). אורלי נשאלה רבות אודות העיתוי המדויק של השיחה, ועמדה על דעתה שהתנהלה עוד ביום האירוע, ואם המתלוננת טוענת אחרת, טעות בידה. מעבר לסתירה הברורה למול גרסת המתלוננת,

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

מעוררת עדות זו את התמיהה, מהו הדבר שגרם למתלוננת שלא להציג את החבלות בפני החוקרת, ושמה מה שסיפרה לאורלי לא היה אמת.

המתלוננת מצידה, עמדה על דעתה שלא שוחחה בכלל עם אורלי במהלך אותו היום, אלא רק בערב (עמ' 19 ש' 16), משמע שהשיחה התרחשה לאחר הגשת התלונה במשטרה. עדות זו סותרת בבירור את עדות אורלי ומעלה חשש לגבי מהימנות תיאור שיחתה עם המתלוננת בשעות אחר הצהריים, והדיווח אודות ה"כתמים השחורים".

בנוסף, המתלוננת טענה באופן נחרץ, כי לא שוחחה עם אורלי אודות האירוע מרגע שהחוקרת הודיעה לה שנאסר עליה לעשות כן (עמ' 30 ש' 6). מנגד העידה אורלי כי הן כן שוחחו מאז אודות האירוע, בין השאר אחרי מסירת התלונה ואחרי עדות המתלוננת בבית המשפט, בדיון שקדם למועד עדותה שלה (עמ' 37). בנוסף אורלי אישרה כי המתלוננת הסיעה אותה לבית המשפט ובחזרה.

יש להדגיש כי לא הובאו ראיות נוספות לעניין חבלות המתלוננת, פרט לעדותה של אורלי.

בידענו כי בין המתלוננת לאורלי יש חברות אמיצה, מצווה בית המשפט לשקול עדותה של האחרונה בזהירות, במיוחד לנוכח הפערים הבלתי מוסברים בין גרסתה לבין גרסת המתלוננת. לדעתי, צירוף עדויותיהן של השתיים, מותיר ספק לגבי גרסת המתלוננת.

משקלו הראייתי של הסרטון

הנאשם בחר להודיע לבית המשפט ולב"כ התביעה על קיומו של הסרטון בידיו, רק בעיצומה של עדותו הראשית. כתוצאה מבחירתו, לא עומתו עדי התביעה ובראשם המתלוננת, עם תכנו.

בתום פרשת ההגנה עתרה התביעה להתיר לה להביא את המתלוננת לעדות בשנית, על מנת שתתייחס לתוכן המצולם, אך בקשתה נדחתה על ידי.

לאחר שצפיתי בסרטון, סברתי כי לא היה בכוחה של המתלוננת להוסיף דבר בעל משמעות מעבר לעדותה. את הטענה שהעלתה התביעה, לפיה החל הנאשם בצילום רק לאחר שכבר פגע בברכי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

המתלוננת, דחיתי באופן מנומק לעיל, בהתבסס על תוכן הסרטון והשתלשלות האירוע לפי גרסתה שלה. לדעתי, כל דבר שהיתה מוסיפה, היה בבחינת הסבר "מוזמן", שנועד לשפר את הגרסה שמסרה כבר. בנוסף, ראיתי לנכון לנהוג על פי עיקרון סופיות הדיון.

כעת יש לבחון את משקלו של הסרטון, לנוכח התנהלות הנאשם.

כבר נפסק לא פעם כי אין הנאשם מחויב לפרוש בפני התביעה את פרטי הגנתו (בג"צ 9264/04 מד"י נ' בית משפט השלום בירושלים (6.6.05)). יחד עם זאת, נקבע כי על הנאשם לתרום חלקו לגילוי האמת, תוך התחשבות בזכויות העדים (ע"פ 639/79 אפללו נ' מדינת ישראל (8.5.80) :

"ההליך הפלילי מהווה מערכת מתואמת ומאוזנת של נורמות הבאה להגשים את המשפט הפלילי הסובסטנטיבי. מטרתו של ההליך הפלילי היא להביא לזיכוי של החף מפשע ולהרשעתו של האשם. ההליך הפלילי אינו תחרות, לא ספורטיבית ולא אחרת. המשפט אינו משחק... מטרת הדיון הפלילי היא לחשוף את האמת. הן התובע והן הנאשם צריכים לתרום את חלקם לגילוי האמת. במגנה כרטה של הנאשם לא כתוב כי ההליך הפלילי צריך להעניק לו יתרונות טקטיים על פני התובע. מטרת ההליך אינה להעניק יתרונות טקטיים, לא לתובע ולא לנאשם".

וכבר נאמר בפסיקתנו כי "חסיון קו ההגנה של נאשם מהווה, אומנם, זכות דיונית חשובה. אלא שזכות זאת יש לאזן למול אינטרסים אחרים הכרוכים בהליך הפלילי, ובהם אינטרס הציבור (המיוצג על-ידי התביעה) וזכויות העדים".

הנאשם הסביר כי נמנע מהצגת הסרטון, דווקא מתוך החשש שאילו הוצג היתה התביעה חוזרת בה מן האישום, אך המתלוננת היתה ממשיכה לטפול עליו עלילות, לכן העדיף לחשפו רק בעדותו כדי שתינתן החלטה שיפוטית "הגיונית" בנוגע למעשי המתלוננת נגדו. הסבר זה, יש בו היגיון פנימי משלו, אך אין בו כדי להצדיק את ההימנעות מלעמת את המתלוננת עם הראיה.

הדרך שבה נהג הנאשם, מחייבת את בית המשפט לנהוג בזהירות לגבי ראיה זו.

מצד שני, יש להדגיש כי מטעם התביעה לא נטען שהסרטון ערוך, או מפוברק. הטענה היחידה שהושמעה היא כי הצילום החל לאחר רגע התקיפה, ולכן המעשה לא תועד בצילום.

סיכום

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44428-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

ת"פ 60410-07-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' [REDACTED]

הראיתי לעיל, כי עולים קשיים של ממש בבחינת גרסת המתלוננת, הן מצד עצמה, הן בהשוואה לעדות חברתה אורלי, והן בהשוואה לגרסת הנאשם והסרטון שהוגש מטעמו.

בנוסף, הראיתי כי עדות אורלי עצמה אינה נקייה מקשיים כלל.

למול הקשיים הללו, עומדת גרסת הנאשם שהותיר רושם מהימן של אדם שאינו שש להתעמת. גרסתו מחוזקת באופן משמעותי, בסרטון שצילם.

הזהרתי עצמי כי יש לנהוג בזהירות מסוימת בנוגע לסרטון, היות שלא ניתנה ההזדמנות למתלוננת להתייחס אל תוכנו. ואולם, לאחר שלקחתי בחשבון עניין זה, באתי לידי מסקנה, שאף אם אפחית ממשקלו של הסרטון, עדיין תוכנו מובהק כל כך, עד שבהצטרף אליו יתר הקשיים שפורטו, נותרים ספקות של ממש בראיות התביעה, באופן שאינו מאפשר הרשעת הנאשם.

סופו של דבר- אני מזכה את הנאשם מן העבירה של תקיפת בת זוגו.

אשר על כן, יישמעו טיעונים לעונש בנוגע לעבירת ההטרדה שבה הודה הנאשם בתחילת המשפט.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ו, 15 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים

רבקה גלט, שופטת